

KATASTROFÁLNÍ BUDOVA

Ač se jedná o jednu z nejdůležitějších institucí v zemi, tak vzhled ani vnitřní uspořádání tomu neodpovídají. Stačí vejít a výraz interiéru vás posune do normalizačních 70. let. Už dvojice vstupních dveří s pikantní železnou mříží (jak podobnou těm, co najdete na mnoha plotech našich českých vesnic !) dává tušit úroveň této architektury. Nesmyslně úzké chodby s překážejícími židličkami pro čekatele. Válečkové malby na stěnách. Signálky s nápisy „vstupte“.

Vyklápěcí okna, která se montovala snad do všech socialistických ZŠ.

Aby negativní charizma domu bylo pryč, je zapotřebí radikální vnitřní změna půdorysů. Začít změnou chodeb na haly a kanceláře tak otevřít více do veřejných prostorů. Nevytvářet současné striktní (Rakousko-Uherské) dělení mezi klienty a úřadem.

Klasifikujeme nedostatečně

OCELOVÝ KOLOS

Most impozantních rozměrů je krásnou ukázkou inženýrských dovedností 19. století. Kombinace kamenných podnoží (zajímavý objekt horolezeckých ambic) a ocelových příhradovin mu dávají znamenitý výraz. Smůlou tohoto mostu je že jeho nynější uživatel a pravděpodobně i vlastník ČD se k němu chovají ve svém stylu. Tedy výrazně technokraticky. Původní a zřejmě i velmi kultivované (v 19.století to bylo totiž normální) zábradlí bylo nahrazeno zfušovanými ocelovými úhelníky. Zřejmě ve jménu bezpečnosti chodce. Most by zasluhoval zcela jiného vlastníka, jako ostatně celý provoz Bechyňské dráhy. Tím by se možná obnovila bývalá prestiž celé tratě se všemi technickými stavbami, které na sebe váže. Pohled na zelenou posunovací žehličku (tak se tuším přestárlá lokomotiva jmenuje) společně se špinavým patrovým vagónem vypadá trapně.

Klasifikujeme chvalitebně

ELEKTRÁRNA

Srovnajte tehdejší elektrárnu Bechyňské dráhy s dnešnými výtopnami, nebo lépe s předávacími stavbami tepla (takzvanými výměníky). Naše doba dokázala tuhle stavbu zkazit pouze plechovými vraty. Jinak je zatím z architektury vše původní. A vzhledově velmi kvalitní. Průmyslová architektura 18-19. století měla velmi výraznou snahu architektonicky konkurovat běžné stavební produkci. Konec konců úroveň architektury dokládá i úroveň jejího majitele. Doba je jiná, více anonymního prostředí v podnikání s sebou nese i anonymní domy- bedny. Existuje ale řada čestných výjimek, je přeci na co navazovat. Takovým králem kultivované architektury ale i lidských duší byl bezesporu Baťa. Klasifikujeme chvalitebně

PRO DĚTIČKY DO ŠKOLIČKY

Budova kolosálních rozměrů by ve mne asociovala všechno možné. Radost z prostředí by to byla jen stěží. Tady to přeci jenom funkcionalisté 30. let trochu dost přehnali. Perfektní hygienické zázemí tehdejší doby (osvětlení, velkorysé prostorové rozměry..) převálcovaly takové „malicherné“ požadavky jakými jsou sociální vazby. Ke cti domu budiž některé opravdu zajímavé detaily, například tělocvična na pilířích s volným podchodným prostorem. Klasifikujeme dobře

EGYPTSKÝ VSTUP PRO ŠTAMGASTY

Nejzajímavějším prvkem celého domu je bezesporu portál. Několikrát zalamované ostění vygraduje mohutnou zešíkmenou plochou. Vliv kubismu a rondokubismu v architektuře (20. léta) je zde zřetelně patrný. Tehdy se architekti snažili vtisknout naší nové republice i nový sloh. Často vymýšleli mnohé zajímavé tvary a novotvary. Mnohdy se inspirovali architekturou starověku, často i jednoduchými hmotami, které znali z Egyptských staveb. Na domě jsou zajímavé i dvojice dveří. Ty levé, kudy štamgasti asi tolik nechodí, mají ještě původní vitráže neporušené. Klasifikujeme chvalitebně

SORELA V BŘÍZOLITOVÉM HÁVU

Vliv historismu, který byl tolik oblíbený od 50-60 let, nezaprou mnohé stavby v Táboře. Nejzajímavější je skrumáž tzv. „Kremlu“ Na kopečku. Název je dost výstižný, protagonistou byli autoři bolševického Ruska. Domy u Jordánu nesou obdobnou pečeť, malebnost (tu Socialistický REALismus má) zde však příliš nenajdete. Připomínají ji snad pouze obloukový portál a snaha dům utvářet jako blok. Výhled na vodní hladinu a průhled do parku dojem bydlení výrazně zlepší.

Klasifikujeme dostatečně

PARÁDNÍ BYDLENÍ

Dle mého názoru jde o nekrásnější bytový dům 20. století v Táboře. Nesmírně nápaditě tvarovaná fasáda s obloučky, zalamovanými římsami. Rondokubismus 20. let, jinak přezdívaný jako „buřtostyl“ nesla s sebou i výraznou barevnost tzv. národních barev. Jasná červená koneckonců vykukuje i z horních částí opršených obloučků. Bolševický brizol by měl co nejdříve zmizet. Klasifikujeme výborně

VĚŽIČKA

Technická stavbička 20. let je pouhou trafostanicí. Říká se že „není malé architektury ale malých architektů“ Je až s podivem kolik zde naleznete zajímavých detailů. Stříšky nad výraznými římsami a dveřmi. Obloučky v nárožích a kubisticky tvarované polosloupky kolem vstupní partie do domu. Klasifikujeme výborně

OBLOUČKOVÝ DOMEK

Jde o další stavbičku 20. let s obloučky, polosloupky. Snaha vymyslet originální architektonický detail dospěla tak daleko, že i lemování kolem oken je tvarováno válci a půlválci. Téměř bizarní podobu dostává vstup s mohutnou dvojicí pilonů a nad mini posazenou stříškou. Nápaditá jsou bezesporu i veliká okna schodišťových podest. Dům tak vzhledově vybočuje z okolního průměru a stává se nepřehlédnutelným. Klasifikujeme výborně

TOVÁRNA NA INFORMACE

Doslova kasárenský výraz domu tvoří, společně s budovou Palcátu, největší stavební objem Nového města. Narozdíl od svého rivala však jeho hmotu v celkovém panoramatu města příliš nevnímáte. Psala se tehdy ještě doba s určitými ohledy na okolní zástavbu- ta se plošně bourat neměla. Mohutnost domu však více vynikne zblízka- a že jde o kolosální měřítko ! Dům je však poplatný své době, nekonečná řada kanceláří se sterilním a nevýrazným působením fasády a vnitřních prostor. Klasifikujeme dobře

LODĚNICE

Dosud nevyužitá šance pro oživení nábrežní partie. Budoucí nádherná restaurace s lodičkovými seancemi na Jordánu. Tvarově zajímavé patrové řešení s pavlačí je dnes svoji životností tak trochu za svým zenitem. Rodí se tak šance dát prostoru novou šanci. Nechce se věřit, že právě tudy měla vést nová silnice, přibyl by tak automobilismem další zničený prostor města. Opěrná zeď z drátokošů a přístupovou rampou je spíše rozkročením v půli cesty. Škoda, že „duchaplný“ gigantický, betonový parovodní dekl, odevšad viditelný, je pouhým inženýrským dílem. Výtvarného díla na něm by bylo třeba jako soli.

Klasifikujeme dobře

ELEGANTNÍ HISTORISMUS

. Budova byla téměř po století rozkročena nad hladinou Jordánu. Bez zjevného zakončení. Dostavba současné tělocvičny je příkladem historické repliky, chcete-li náhražky. Ta nevytváří téměř žádné novotvary a architekturu gymnasia tak rozhodně soudobými prvky nebohacuje. I tak lze ale říci, že „nová“ stavba je celkem vkusným a kultivovaným doplněním celé architektonické koncepce - i když v historickém duchu. Pokud lze tomuto historismu něco vyčíst, tak je to velký objem. Ten mohl být snížen, aby nepůsobil tak mohutně vklíněným dojmem. Nemůžu se zde ubránit mírné sexuální metafoře...

Klasifikujeme chvalitebně

BAROKNÍ ŠPALÍČEK

Krásná barokní budova je pozoruhodná hned několika zajímavými doplňky. Předně, je možné obdivovat (i zevnitř) relativně velké množství autentických detailů. Ty se zachovaly až do současné doby a jsou plně funkční. Venkovní špaletová okna, profilované dveře, vnitřní plackové klenby a mansardová střecha s krovem slouží dodnes. Argumenty o fyzickém stárnutí lze totiž v případě dobré údržby odmítnout. Naopak, je možné podpořit tvrzení o vysoké hodnotě (nejen komerční) takového domu. Tedy domu, který velké procento těchto historických prvků uchová. Velmi pozoruhodná je rovněž secesní přístavba s původními štukovými, truhlářskými prvky. Na stavbě je navíc úžasná ještě jedna věc. Podařilo se skloubit provozy bydlení s komerčními službami a ohledy památkové hodnoty. Navíc se zde jedná o funkce, které život města a sounáležitost místních obyvatel náležitě podporují. Klasifikujeme výborně !!

PARKOVÁ SEANCE

Každá doba dá veřejnému prostoru své. Gotika stvořila náměstí, renesance zahrady, baroko klášterní areály. 19. století pak éru parků. Většina z nich byla založena na hradebních okruzích, které byly chápány jako součást pevnostního opevnění ještě hluboko do 19. století. Nezbytnými doplňky byly altány, gloriety a začala i pochopitelně éra pomníků. Tu minulá staletí prakticky neznala. Vysoká přidaná hodnota takového přístupu k veřejnému prostředí je patrná i na takové drobtině jakou je bezesporu tenhle altán. Ptám se dnes. Jsme schopni dát dnešnímu veřejnému prostoru něco kvalitního, něco s vyšší přidanou hodnotou? Supermarkety, zábavná centra, parkoviště a dopravní magistrály jsou přesně ony prvky, které město a sounáležitost občanské sféry spolehlivě likvidují. Klasifikujeme výborně

PROJEKTA PLZEŇ

Předpokládám, že jde o jednu z mnoha „exemplárních“ staveb tohoto plzeňského ateliéru. Se „skvosty“ této organizace se můžete setkat na mnoha místech lemující dopravní stavby železnice. Žel bohu, jde o místa veřejná a velmi hojně navštěvovaná. Černé mosty se staly jakýmsi folklórem Tábora. Jakýmsi informačním záchytným bodem. Ke škodě věci je fakt, že architektura mostů by mohla být o řád zajímavější. Vtipným řešením by bylo i pracovat s parovodními rozdvody. A to ve stylu, který by přinesl této divné lokalitě adekvátní vtip, nápad a přijatelnou identitu. S tím se k naší škodě u staveb městského inženýrství téměř nesetkáte. Že to jde, je možné dokázat na betonárnkách firmy ZAPPA. Jeden se diví jak levně lze vymyslet výrazné image firmy. Klasifikujeme nedostatečně

KLOBOUK DOLŮ

Skládám hlubokou úctu k tvůrcům tak elegantního mostu. Považuji ho za pozitivní příklad zapojení inženýrského díla do krajinného konceptu. Ostatně, při příjezdu od Prahy se stává, společně s věží, jedním z výrazných symbolů charakterizujících že se blíží město. Zdárný příklad spolupráce statika, dopravního inženýra a architekta. Tak to má být. A tak se to často bohužel neděje. Ke škodě budoucích generací. Klasifikujeme výborně

